

skulde tro, at den danske Befolkning sunde Fornuft til den Tid maa have sejret, og at den højtærede Forsvarsministers Fæstning og det hele til den Tid maa være ryddet af Vejen. Det er i hvert Fald en Foregriben af Udviklingen; og selv om det ingenting eller næsten ingenting koster, strider det mod Statens Interesse paa et bestemt Omraade.

Overfor den Fare, som Fæstningen og Militærvæsenet fremdeles er, nytter den højtærede Forsvarsministers Overlegenhed og Morsomheder slet ikke. Befolkningen beroliges ikke paa dette Omraade, før den virkelig ved, at det, der skal ske, ogsaa sker. Det sikreste er den af den gamle kendte, ansete Venstremand, anviste Udvikling, at Kanonerne bliver støbt til Plovjern.

Den højtærede Statsminister vil nu slet ikke høre Tale om, at Militærudgifterne kunde spares og Pengene anvendes paa en anden og bedre Maade; end ikke de 25 pCt. s Nedsættelse, som den højtærede Kirkeminister har anvist os for nogle Maaneder siden paa et Møde i Ringkøbing, kunde den højtærede Finansminister og Statsminister tiltræde. Vi skal vente. Ogsaa her skal vi vente, stadig vente, vente paa Venstres længe ventede Forslag. Og naar de kommer en Gang — ingen ved hvornaar, end ikke Venstre —, naar de kommer en Gang, skal de, saa vidt jeg forstod de Taler, som nu blev holdt, piskes igennem med det Flertal, man mener at have i Øjeblikket. Der er ikke Tale om Folkeafstemning om denne Sag, sagde den højtærede Statsminister. Det er ganske interessant at vide det. Men et Valg kan der vel blive Tale om? Det vilde dog være rimeligt; thi jeg maa hævde som min Opfattelse — og den deles af mine Partifæller —, at denne Regering og denne Rigsdag ikke er kompetente til at gennemføre en ny Militærordning. Da vi sidst gik til Valg i 1920, var der nedsat en Kommisison, som skulde udarbejde Forslag om denne Sag. Mange Mennesker ventede, at denne Kommission skulde komme til det Resultat, jeg er Tolk for; andre ventede noget andet.

Jeg synes, at Befolkningen har Krav paa ved et Valg at blive spurgt om, hvilket af Kommissionens forskellige Standpunkter — hvis der bliver Tale om forskellige — den kan ønske gennemført. Jeg har ikke noget imod en Folkeafstemning. Men da det altsaa strider mod den højtærede Statsministers demokratiske Opfattelse, siger jeg: Et Valg maa dog være noget, man med Glæde tager imod, lad os dog endelig faa det Valg om Militærspørgsmaalet. Det venter store Kredse af Befolkningen. Der

er ingen Fare — det fik vi at vide af en af de højtærede Ministres Taler forleden —, der er ingen Fare, Regeringen føler sig ganske sikker paa, at den har Vælgerne med sig. Jeg er heller ikke bange. Jeg er ogsaa sikker paa at have Vælgerne med mig, saa mange, som er nødvendige, sikkert adskillige flere end sidst. Men uanset Udfaldet synes jeg, at den Sag er saa vigtig — vi har gennem Krigsaarene lært, hvor vigtig en militær Afgørelse er i paakommende Tilfælde —, at her bør Vælgerne høres; Folket selv bør bære Ansvaret helt og fuldt for, hvad der nu for en lang Aarrække skal løvfæstes paa dette Omraade.

Den højtærede Forsvarsminister nøjedes ikke med at tale om Forsvarsvæsenet. Han forsikrede mig ogsaa, at Ministeriet ikke tænkte paa nogen Sammenrottelse mod Arbejderne. Den Forsikring er jeg selvfølgelig meget glad for. Men den er ikke saa forfærdelig meget værd, naar den kommer — ja, undskyld, at jeg siger det — fra Forsvarsministeren; det var bedre, om det var Landbrugsministeren, som havde afgivet en saadan Erklæring, at Ministeriet ikke tænkte paa at deltage i nogen Sammenrottelse mod Arbejderne af den Art, jeg har nævnt, med Løntrykkeri og Arbejdstidens Forlængelse o. s. v. En Forsikring om, at noget saadant ikke paatænkes, hverken i Teori eller Praksis, vil det være nyttigt at faa fra den Del af Ministeriet, som hele Sommeren igennem netop har ført de voldsomste Angreb paa Arbejdernes Løn og Arbejdstid o. s. v. Hvad Forsvarsministeren angaar, tror jeg gerne, at han ikke tænker synderlig over de Emner og ikke tænker paa, at nogen saadan Sammenrottelse skal sættes i Gang, men paa det Omraade, der repræsenteres af den højtærede Landbrugsminister, er jo Udviklingen i den Retning i fuld Gang, og den er blevet støttet i den senere Tid ved det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har forelagt med Tvangsbestemmelser, med Bestemmelser om Nødarbejder til nedsat Beting, og hvad der i øvrigt indeholdes i dette besynderlige Stykke Venstreforslag.

Hvad Landbrugsministeren angaar, kan ikke mindst nævnes hans Forhold til Skovarbejderne. Ministeren holdt i Anledning af dette Forhold et langt teoretisk Foredrag for os om Løntariffer, som Landbrugsministeren altsaa ikke kan lide og derfor heller ikke forstaa, men ud af alle de værdiløse Skaller i dette Foredrag drager jeg den Kærne, at Ministeren finder det forsvarligt, at Skovarbejdernes Timeløn nedsættes med 32½ Ø. pr. Time. Skov-